

AYSEL ERGÜN

OYUNLAR SERİSİ - I
AŞK OYUNU

ulysses
yayımları

Aşk Oyunu, aşkın takıntıya, arzunun esarete dönüştüğü; masumiyetle şiddetin, tutku ile yıkımın iç içe geçtiği karanlık bir yolculuktur.

İçeriğinde açık ve sansürsüz cinsel sahneler, şiddet, psikolojik manipülasyon, bağımlılık gibi tetikleyici olabilecek unsurlar bulunmaktadır. Bu metin; toksik ilişkiler, takıntı, esaret, ölüm ve kişilik çözülmesi gibi hassas başlıkları doğrudan ele almaktadır. Bazı bölümler, okurlar üzerinde rahatsız edici ya da duygusal olarak zorlayıcı etkiler yaratabilir. Lütfen bu kitabı okumadan önce içeriğin sizin için uygun olduğundan emin olun.

Yayınevi ve yazar, okur inisiyatifine güvenmektedir.

Œu hayatta hep yanlış Œeyleri isteyenlere...

DOĞUM GÜNÜ ŞARKISI

♪ *Seni Kalbimden Kovdum - Bergen*

Mekânda renkli ışıklar sürekli yanıp sönüyor, sis makinesiyle sigara dumanının karışımı nefes alınmasını oldukça zorlaştırıyordu. Garsonların sürekli servis ettiği rakı sayesinde anason kokusu dört bir yana yayılmıştı. Kadın gülüşmeleri, yüksek sesli müzik ve masadaki gereksiz gürültülü sohbet, onu oldukça sıkıkmaya başlamıştı. Bu tarz ortamlara giren bir adam değildi o. Sessizlik, daima onun kalemi olmuştu. Ucuz kadın kahkahalarına duyduğu nefret, her geçen saniye artıyordu.

Dudaklarına götürdüğü rakısından büyük bir yudum aldı. Belki biraz sarhoş olsa her şey daha tahammül edilebilir olurdu. Midesinde sıcak birkaç kadeh ve kolunda güzel bir kadının çözemeyeceği bir sorun yoktu fakat böyle bir ortamda dışlerini geçirebileceği bir kadın olmadığı için alkole sarılmıştı. Yanında oturan arkadaşları eğleniyor gibi görünüyordu; yalnızca birinin evli olması dışında hiçbir sorun yoktu. Gerçi, kuzeni Ahmet hiçbir zaman karısı dışında bir kadına yan bakmazdı. *Yine de nasıl rahatsız olmuyordu bu ortamdan?*

Babası işleri tamamen ona devrettiğinde hiçbiri arkadaşı olarak kalmayacaktı, farkındaydı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ailem dediği insanlar, birden emri altında çalışan adamları olacaktı. Onlar da biliyordu bir arkadaştan çalışana dönüşeceklerini. Bu gerçekleşmeden, son kez eğlenmeye çalışıyorlardı. Bunun da

farkındaydı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip geriye taradı. Bakışları, masa masa gezen dansözde durdu. Kıvrımlı bedeni her bir notada ayrı oynuyor, simli kıyafeti loş ışığın altında parlıyordu. Buradaki hiçbir kadın gibi o da ilgisini çekmiyordu.

Bulunduğu ortamda hiç mutlu değildi. Gerçi en son ne zaman mutlu olmuştu ki? Hızla bu düşüncenin üstünü örttü ve dün girdikleri toplantıyı düşünmeye başladı. Devlet tarafından yeni bir hidroelektrik santrali ihalesi açılmıştı ve görev teslimine aylar olmasına rağmen, şimdiden ihaleyi almanın yollarını kurmaya başlamıştı kafasında. Toplantı masasından kalktığından beri, ona en ucuza patlayacak yolu hesaplıyordu. İş düşünmediği anlar çok sınırlıydı son zamanlarda.

Çocukluk arkadaşı Mert kadehini kaldırarak, “Bugün doğum günün, Kaptan. Eğlen biraz!” dedi. O da kendi kadehini kaldırdı ve tokuşturdular. *Zaten doğum günüm olduğu için eğlenmiyorum*, demek istedi ama kimsenin umurunda olmazdı, biliyordu. Bu yüzden sustu. *İnsanlar neden bu lanet günü kutluyordu ki? Yasasın! Boktan bir yaşın daha bitti, eskisini aratacak yeni yaşını kutlayalım!* Gözlerini devirdi, kazadan beri kutladığı her doğum günü, onu rahatsız ettiği gibi zevk de vermiyordu.

“Eğleniyorum,” dedi düz bir sesle.

Hayır, eğlenmiyordu ama çocukluk arkadaşını kırmak istemedi. Mert, onun için uğraşan nadir insanlardandı. Bir çıkarı olmamasına rağmen iyiliğini istemesi hep tuhafına gitmişti. Gerçi o da ailesinin iyiliği için her şeyi yapmaya hazırdı. *Bu da bir çıkar değil miydi?* Ne de olsa ailesinin iyi olması demek, onun iyi olması demekti. *Aile her şeyden önemliydi.* Rakısını bitirdi ve ağzındaki keskin tadı bastırmak için favadan bir lokma aldı. Aç değildi; doğum gününden önceki hafta hep böyle olurdu zaten. Yemeden içmeden kesilirdi.

Tüm parlak ışıklar sahneye çevrildi. Ortam artık daha aydınlıktı; renkli flaşlar düz bir kırmızıya dönüştü, birkaç çalgıcı hızla sahneye kuruldu ve başlangıç işaretini beklemeye başladılar. Çok

geçmeden, gelen işaretle müziğe girdiler. Mini elbiseli bir kadın sahneye çıkarak şarkı söylemeye başladı. Kadın melodiyle kıvrıldıkça beline kadar uzanan kırmızı saçları arkasında sallanıyordu. Sesi çok güzel denemezdi ama kimsenin umurunda değildi çünkü ona bakan gözler iştahla parlıyordu. Belki de bu yüzden çerez olarak atmışlardı kadını ışığın altına.

Şarkı bittiğinde herkes alkışlamaya başladı. Yüzünde sim bombası patlamış gibi görünen kadın gülümsedi. Buradaki her kadın gibi onun da suratında o sahte gülüşten vardı.

“Keyifler nasıl? Bir alkış duyayım anam!” dedi ve yine bir alkış koptu. “Güzel, güzel! Ben Nazlı Aşk.” Tekrar alkış tuttular. Kadın, ağzını gereksiz bir şekilde yayararak konuşuyordu. Buradaki tüm kadınlarda rastlanan özelliklerden biriydi bu. “O zaman eğlenemizi hiç kesmiyoruz. Sahneye güzel mi güzel, bülbül sesli, bu sahnenin sultanı Kadife geliyor!” diye haykırarak sahneyi başka bir kadına bıraktı.

Yüksek sesli bir alkışla ışıklar karardı, sonra sahnede yeni bir silüet belirdi. Önceki kadından çok daha farklı bir imajı vardı Kadife'nin. Daha uzun boylu ve etine dolgundu. Üstünde mini değil, uzun bir elbise vardı. Işıklar açıldı ve müzik başladı. Tuhaf bir çekimi vardı sahnedeki yeni bedeninin. İnsanı olduğu yerde kaskatı kesilmeye zorlayan bir çekimdi bu. Ortamdaki kimseye gram çekim hissetmeyen Kenan, birden kendini balık oltasının ucunda buldu.

“*Seni kalbimden kovdum,*” diyerek şarkıya başladı. Sesi o kadar güçlüydü ki kimseden çıt çıkmıyordu. Konsomatris kızlar bile kıkırdamayı bırakmış, assolisti dinliyordu. Bardağın içindeki içkiyi titretmişti güçlü sesi. Üzerinde derin yırtmaçlı, kırmızı payet bir elbise vardı; göğüsleri straplez kısımdan dışarı fırlayacak kadar yukarı çıkmıştı. Bu görüntüsüyle Pin-up modellerini andırıyordu.

“*Bir daha giremezsin!*”

Beline kadar uzanan ve muhtemelen peruk olan platin saçları, onun insandan çok oyuncak bebeğe benzemesine sebep oluyordu. *Acaba gerçek saçları hangi renk,* diye düşündü birden. Kadının insan olduğunu kanıtlayacak bir unsur bulmaya çalışıyordu gözleri. Görünen derisinde bir tane bile pürüz yoktu. Baştan aşağıya boyanmıştı belki de. Yoksa hiçbir insanın teni bu kadar plastik görünmezdi. Kenan nefes almayı unuttu bir an için. Boğazı düğümlenmişti sanki. Kadının kırmızıya boyanmış dudakları, şarkının her sözcüğünde ayrı kıvrılıyordu.

“Beddua ettim sana, geriye dönemezsin!”

Garsonlardan biri hızla elinde şampanya ile sahnenin kenarına gelip şişeyi patlattı. Kadın şarkının arasında elini kalbine götürüp zarifçe teşekkür etti. Garsonun doldurduğu bardağı kaldırdı. Şovunun içinde yaşıyordu kadın. Pürüzsüz beyaz teni ışığın altında parlıyordu. *Derin yırtmacından görünen bacağı belimin etrafına sarılsa mükemmel olurdu,* diye düşünerek yutkundu Kenan. Bu kadınla tanışması ve ona sahip olması gerekiyordu. Bu ilahi varlık, ilk çıktığı andan itibaren ensesindeki saçları diken diken etmişti.

“Bu kim?” dedi hızla Mert’e.

Arkadaşı güldü. “Kadife. Burada oturan tüm masalar onu izlemeye gelmiştir. Hatta biz de... Sadece hafta sonları çıkıyor.”

Kenan bu sefer garsona işaret etti ve şef garson hızla masaya eğildi. Ne yaptığının farkında değildi, hayvani duyguları bedenini ele geçirmişti. Tüm hücreleri farklı yöne çalışmaya başlamıştı. Normal aklı olsa, asla böyle bir şey yapmazdı.

“Hanımefendi sahnedeki inince bizim masaya gelsin!”

Masadakiler sohbeti kesip gözlerini Kenan’a dikti. İlk defa birini masaya çağırılmıştı. Bu hiç onluk bir hareket değildi, bu yüzden hepsi şaşkındı. Kadınlarla sohbet etmek için para harcamazdı o. Zaten her kadın ona kendini yamamanın bir yolunu bulmaya çalışır, çağırmasına gerek kalmadan üstüne atılırdı.

“Ağabey, Kadife abla buradaki diğer kızlar gibi masa masa gezmez,” dedi adam. Bunu söylerken korkuyla titriyordu. *Kenan Erener’e hayır demek kolay değildi.* Mekânın şef garsonu, yürek yemiş olmalıydı.

Kenan masanın altında yumruğunu sıktı, sakince cevap verdi. “Gezmesin, çağır gelsin!” Düz bir emir olarak çıktı sesi.

Garsonun korkusu her geçen saniye artıyor, bedeni fırtınada kalmış bir yaprak gibi titriyordu. Şarkı bitmiş, daha ritmik bir şarkıya geçmişti kadın. Bedeni de hareketlenmişti. Artık sadece sesiyle değil, bedeniyle de yapıyordu şovunu. Sahnenin ortasında kalçalarını savuruyor, herkes kadeh kaldırarak ona eşlik ediyordu. Sanki söylemek yerine şarkıyı yaşıyordu, her bir eklemi ayrı oynuyordu ritimle. Ondan önce çıkan kadından çok daha davetkârı figürleri. Kadife, erkeklerin hem rüyalarını süsleyen hem de kâbuslarına giren bir kadındı. Bir bakışıyla dünya diz çökerdi önünde. Çalışan diğer kadınlar gibi ucuz bir cazibesi yoktu. Aksine büyüdü bir çekim vardı üstünde.

Bir bakışıyla istediği her şeyi yaptırabilirdi. Ela gözlerindeki o hırçın bakış, içine bakanın dizlerini güçsüzleştirirdi.

“Ağabey, özür dilerim ama Kadife abla masaya gelmez.”

Kenan hiçbir şey demeden gözlerini garsona dikti. *Hangi cüretle söyleyebiliyordu bunu?* Ona fikrini sormamış, “Çağır gelsin,” demişti, “Gelir mi?” diye sormamıştı. Adamın gözündeki korku, kilometrelerce öteden bile seçilebilirdi. Akıllı olan zaten ondan korkardı. Mekânın sahibi Erol Taşçı, koca göbeğiyle koşarak masaya geldi. Aynı korku onun kırmızı suratına da yerleşmişti.

“Aman efendim! Kenan Beyciğim, hoş geldiniz. Bir problem mi var?” Sesi, gırtlaktan çıkarken içgüdüsel bir yaltaklanmaya dönüşüyordu. “Kadife ablayı çağırıyorlar, ağabey,” dedi şef garson kısık bir sesle. Erol’un yüzünün rengi attı. Önce sahneye, sonra Kenan’a baktı.

Normalde elindeki gücü hor kullanmayı sevmezdi ama bu kadınla ne olursa olsun konuşmak istiyordu. Bu yolda saçtığı korku umurunda değildi. Beli melodiyle kıvrılıyordu kadının. Hareketleri o kadar davetkâr ki Kenan onu şu anda sahnesinden indirip vakit kaybetmeden bir otel odasına götürmek istiyordu. Bedenini sabahın ilk ışıklarına kadar defalarca kullanmak ve ona zevk verirken melek sesiyle attığı çılgınlıkları dinlemek...

Kadınlar ona asla hayır demezdi, o da kadınlara. Soyadının sağladığı güç ve itibara yakışıklılığı da eklenince reddedilmesi zor bir adama dönüşüyordu. Çoğu zaman konuşmasına bile gerek kalmazdı; bütün o modeller, oyuncular ve şarkıcılar tek kelime etmeden yatağına girerdi. Ne bir tatlı söze gerek kalırdı ne de bir kadeh içkiye. Her kadın onun için kolaydı.

Kadife'nin onlara doğru baktığını fark etti. Yüzünde hoşnut bir ifade olduğu da söylenemezdi. Adamın dudaklarına ince bir gülümseme yerleşti, ardından kafasını hafifçe eğerek selam verdi.

“Aman efendim, sizi mi kıracak? Gelir tabii...” dedi Erol gülerek.

Şef garsonla bakiştıkları açıkça görülüyordu. Bu korkuyla, “Gidin bana yıldızları sökü� getirin,” dese, gık demeden yaparlardı. Kenan gülümsedi ve sahneye baktı. Saçlarını oradan oraya savurarak dans ediyordu kadın. Kalçasını kucaklayan payet kumaş, hediye paketini andırıyordu. Cüretkârlıkta ve seksilikte sınır tanımıyordu, âdeta Afrodite gibiydi; Kenan'ın neredeyse ağzının suyu akacaktı o anlarda. En son ne zaman bir kadın onun bedenini böylesine uyandırmıştı? Seks, duman atmak için her gece yaptığı bir eylemken, neden sadece dans edişine bakarak sertleşmişti?

Mert gülerek, “Kaptan, bayağı vuruldun sen bu Kadife'ye,” dedi.

Kenan inkâr etti. *Pavyondaki şarkıcıya mı vurulacaktı?* Her kadın gibi ona da bir el atıp bırakacaktı. O, Ahmet gibi bakmıyordu hayata, birine vurulup kendini bağlayacak değildi. Hele ki *bir pavyon kızına asla*. Babası vururdu onu herhâlde.

Kadife şarkısını bitirdi ve garsonun uzattığı rakı kadehini tek yudumda devirdi. Ardından ağzına hiçbir şey atmadı; sadece dudaklarının kenarı, belli belirsiz büzüldü.

“Benim güzel seyircilerim! Alkışlarınıza sağlık! Nasılız, keyifler nasıl?”

Alkış yükseldi. İşte, o ağzını yayararak konuşma onda da vardı. Bu olmasaydı tam bir kadındı. Sevişirken konuşmasına gerek yoktu, ağzına bir şey tıkarı ve bu küçük sorun hızla çözüldü.

“Aman oturmaya mı geldiniz? Haydi biraz eğlenelim!”

Eteğinin uzun kısmını yukarı doladı ve kalçalarını yeni başlayan müzikle sallamaya başladı. Sahnede âdeta bir şölen yaratıyordu. Göğüsleri bir yukarı, bir aşağı zıplıyor, gerdanı terden parlıyordu. Sırtını keman çalan adama yasladı ve birlikte dans etmeye başladılar. Ankara'nın en pahalı mekânlarından biriydi Taşçı, nezih bir pavyon olarak bilinirdi.

“Ayyy, çıkarıyorum bu ayakkabıları!” dedi ve ayağındaki topukluları savurarak oynamaya devam etti.

Kadın kalçasını her savurduğunda dünya tersine dönmeye başlıyordu. Kırmızıya boyanmış uzun tırnakları, mikrofonu tuttuğu ellerini daha da dikkat çekici hâle getiriyordu. *Sırtımda güzel iz bırakırlar*, diye düşündü Kenan. Bacaklarının arasındaki aklı, kadın ne yaparsa yapsın her şeyi birlikte geçirecekleri geceye bağlıyordu.

Şarkı bitti ve Kadife selam verdi. “Sizi çok seviyorum, canlarım benim! Eğlenmeye devam!” Bu sözlerle sahneden indi. O arkaya geçerken Erol onu hızla takip etti.

Ahmet kaşlarını heyecanla kaldırarak, “Gelir şimdi seninki!” dedi.

Kenan içkisini bitirdi ve pis pis sırttı. Heybetli arkadaşı Can, hoşnut olmamış bir şekilde başını salladı. Aralarında yaş olarak en büyükleri oydu. Bu nedenle kendini daima oturaklı gösterirdi.

“Kalkın, biz yan masaya geçelim!” dedi Mert.

Üçü de masadan çil yavrusu gibi dağıldı. Birden tek kalmıştı koca masada. Rakısını tekrar dudaklarına götürdü. Bu kaçınıcı

dublesiydi bilmiyordu, saymayı bırakmıştı. Alkol iyice düşüncelerini etkilemeye başlamıştı. *Şu an burada oturmuş ne yapıyordu?*

Çok geçmeden, üzerinde yeşil tül bir elbise olan Kadife, perdenin önünde belirdi ve hiç de feminen olmayan adımlarla yürüyerek masaya geldi. *Sahnedeki kadın neden birden komando oluvermişti? Kadının yüzündeki sinirli ifadeyi yok sayarak düşündü Kenan. Yeşil mi daha çok yakışmıştı, kırmızı mı? Karar veremedi. İkisi de dolgun bedeninde eşit derecede güzel duruyordu.*

“Demek, ‘Hayır,’ dememe rağmen beni masasına çağırılan sensin! Korkunç hanzo, mafya bozuntusu!”

Yanına gelen kadının sahnedeki kadınla hiçbir alakası yoktu. *Neredeydi o davetkâr Afrodit? Ağzını yayararak konuşan pavyon kızı yerine, dili yılan kadar sivri bir pavyon karısı gelmişti.*

“Ne bakıyon suratıma aval aval, kardeşim? Patron zorladı diye geldim, yoksa hayvanlık bu yaptığın... Şefo, rakı koy!” diye seslendi garsona ve Kenan’ın karşısına oturdu. İnce askılı elbisesinden her an dökülebilirdi beyaz göğüsleri.

“Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun galiba!”

Bu kartı oynamayı çok sevmese de kadının yüzündeki sinir onun ilgisini daha da çekmişti. Bu yüzden üstüne oynamaya karar verdi. Artık pantolonun fermuarını hissediyordu. Yutkundu. Ona dokunmamıştı bile, nereden geliyordu bu ergen hormonları?

“Asıl sen benim kim olduğumu biliyon mu?” dedi kaşını kaldırarak. Ela gözleri, onu tilkiye benzeten bir makyajla boyanmıştı.

“Şimdi o pahalı saatine bak. Yirmi beş dakika sonra masandan siktir olup gideceğim. Sen de patrona, ‘Çok güzeldi’ diyeceksin!”

Kenan gülmeye başladı. O kadar afallamıştı ki bu kadındaki öz güveni daha önce kimsede görmemişti. *Nasıl ona kafa tutabiliyordu? Gram korkusu yoktu. Belki gerçekten bilmiyordu kim olduğunu, belki de deliydi.*

Elbisesinin askısına taktığı sigarayı çıkarıp yaktı. “Hayır, anlamıyorum ki! Hayır diyeni ne bokuma çağırıyorsun?”

“Ben senin hayır dediğini duymadım. Erol, ‘Hemen gelir,’ dedi,” diyerek açıklamaya çalıştı kendini. Hayır diyen kimseyi zorlamazdı. Hayırsa hayır; evet yapmak için uğraşmazdı. En azından, şu ana kadar öyleydi. Kadın dumanını üfledi ve büyük ela gözlerini kıstı. Pavyonda çalışan bir kadının konya çıkmayacağı ihtimalini düşünmemiştir. *Klasik müşterileri vardır, bu yüzden gelmez demişlerdir,* diye düşünmüştü.

“Öyle mi dedi yavaşak?”

“Ağzın biraz bozuk galiba?” Ona olabildiğince tolerans göstermek istiyordu, belki de suçlu olduğunu bildiği içindi.

“Pavyondasın be adam, ne yapacam sana? Ordan bakınca tirat yapacak gibi mi duruyom?” dedi saçlarını omuzlarından geriye atarak.

Normalde yatağını paylaştığı kadınlar sıfır beden modellerdi ama Kenan’ın zevkleri birden değişmişti. Kadife ilgisini o kadar çekmişti ki ne yapacağını bilemez hâle gelmişti. Beynine giden kan bir anda tamamen kesilmişti.

“Pavyonda çalışan her kadın da tirat ne biliyor zaten.”

Kadın irkildi ve elbisesini düzeltti. Kenan hızla onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını anladı. Bu, eski bir numaraydı.

“Farklı bir kadınsın doğrusu.”

Konuşma tarzı ile konuştukları birbirine uymuyordu. Kaç pavyon kadını tiradın ne olduğunu bilirdi?

“Aynen aynen, nasıl değişik... Paramı ödeme, kafanda şişe patlatınca görcen değişiki, aşkısı!” diye kahkaha attı kadın.

Büründüğü bu hâliyle o kadar sahteydi ki kadın... Kenan yine de güldü. Belki de ilk kez, kim olduğunu bilmeden ona bu kadar rahat davranan bir kadınla karşılaşmıştı. Böyle bir şeyi özlediğini hiç fark etmemişti.

“Doldu mu vaktim benim?”

“Parasıyla değil mi? Oturun oturduğunuz yerde, Kadife Hanım. Bu gece beraber doğum günümü kutluyoruz.” Kenan şu an

davrandığı kadar hayvan değildi normalde ama nedense içinden Kadife ile inatlaşmak geliyordu.

Onu masasına çağirtmak konusunda suçlu olduğunu biliyordu. Madem bir günah işlemişti, o zaman hakkını vermesi gerekirdi.

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions and activities. It emphasizes that proper record-keeping is essential for ensuring transparency and accountability in financial management. This section also outlines the various methods and tools used to collect, store, and analyze data, highlighting the role of technology in modern accounting practices.

The second part of the document focuses on the application of these principles in a real-world context. It provides a detailed case study of a company's financial performance over a period of six months, illustrating how the implementation of robust record-keeping systems led to improved operational efficiency and better decision-making. The analysis includes a breakdown of revenue streams, expense categories, and profit margins, demonstrating the impact of accurate data on financial outcomes.

The final part of the document offers practical advice and recommendations for organizations looking to optimize their record-keeping processes. It suggests key areas for improvement, such as automating data entry, implementing strict access controls, and regularly auditing records to ensure their integrity. The document concludes by reinforcing the message that consistent and accurate record-keeping is not just a regulatory requirement but a strategic advantage that can drive long-term success.